SIR ARTHUR CONAN DOYLE

SHERLOCK HOLMES

PODPIS ČTYŘ

UPRAVENO PRO MALÉ ČTENÁŘE

FRAGMENT

SHERLOCK HOLMES

vyšetřuje

Sherlock Holmes
Podpis čtyř

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Sir Arthur Conan Doyle

Sherlock Holmes - Podpis čtyř – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

SHERLOCK HOLMES

PODPIS ČTYŘ

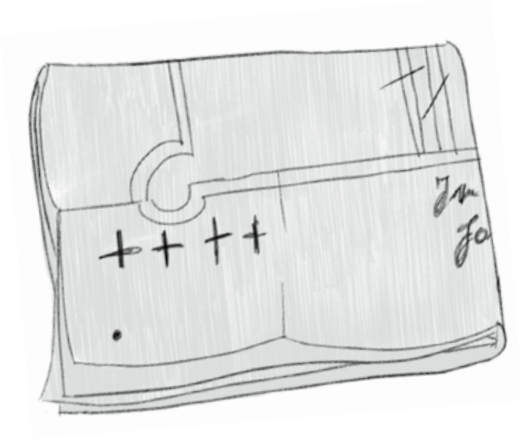

SIR ARTHUR CONAN DOYLE

FRAGMENT

Licensor © Sweet Cherry Publishing United Kingdom, 2021
Copyright © Stephanie Baudet, 2019
Illustrations © Arianna Bellucci, 2019
Translation © Irena Lněničková, 2023

ISBN tištěné verze 978–80–253-6185-6
ISBN e-knihy 978-80-253-6205-1 (1. zveřejnění, 2023) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-6206-8 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-6204-4 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

Kapitola první

Jedno odpoledne jsme si takhle oba s Holmesem seděli v obývacím pokoji a povídali si, což je pro mě vždy dosti nepříjemné, když se zrovna nezabývá žádným případem. Dnes byl poněkud nevrlý, pohrával si nervózně s dýmkou a neustále si stěžoval, že se hrozně nudí.

Vzal jsem mu brožurku, kterou měl rozloženou na klíně, a snažil jsem se změnit téma hovoru. „Co si o tom myslíte? Četl jste můj článek o *Studii v šarlatové*?“

„Jen jsem to prolétl," odpověděl. „Ale gratulovat vám k tomu opravdu nemohu. Vyšetřování je věda s přesnými fakty a vy jste z toho udělal něco jako román plný emocí a citů."

Ta jeho kritika mě pěkně rozčílila. Napsal jsem to jen kvůli němu, abych ho potěšil.

„Některé moje práce jsou vydané dokonce i ve francouzštině," řekl, aniž by postřehl, jak mě to vše mrzí.

„Vaše práce?"

„Aha, vy to nevíte?" zasmál se udiveně. „Napsal jsem několik drobných prací. Jedna například popisuje rozdílné typy tabáků ve světě a další, jak sledovat a zkoumat stopy. Ale já vás, Watsone, asi už nudím, že?"

„Vůbec ne," odpověděl jsem popravdě. „Nevadilo by vám, kdybych trochu prověřil ty vaše schopnosti?"

„S radostí uvítám jakýkoli problém, který mi předložíte," odpověděl Holmes.

„Kdysi jste říkal, že každý člověk zanechává stopy na všech věcech, které pravidelně používá," začal jsem a vytáhl jsem z kapsy hodinky. Byly poněkud starší, ale získal jsem je teprve nedávno. „Byl byste tak hodný a řekl mi, jaký byl jejich předchozí majitel?"

Podal jsem mu je se špetkou škodolibé radosti. Věděl jsem, že nemá nejmenší šanci na to přijít, a musím přiznat,

že jsem mu chtěl dát co proto za tu jeho samolibost a jistotu, že má vždy pravdu.

Pečlivě si prohlížel ciferník. Pak hodinky otevřel a lupou zkoumal strojek. Musel jsem se držet, abych nevyprskl smíchy, když mi je po chvíli vracel zpět s opravdu zklamaným výrazem ve tváři.

„Moc se z toho nedá vyčíst," konstatoval. „Ty hodinky byly nedávno vyčištěny."

„Máte pravdu," souhlasil jsem s Holmesem a přemýšlel jsem, zda tohle má být chabá výmluva, aby zakryl, že tentokrát selhal.

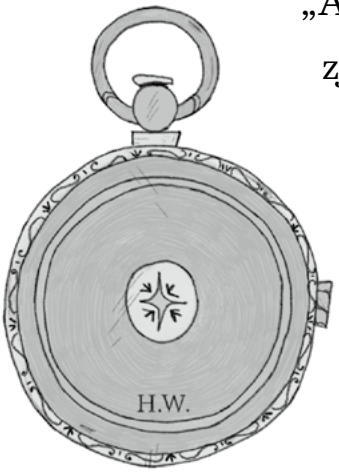

„Ale přeci jen, něco málo jsem zjistil," řekl a zasněně zíral na strop. „Domnívám se, že kdysi patřily vašemu staršímu bratrovi, který je zdědil po otci."

Souhlasně jsem přikývl. „To jste určitě zjistil z vyrytého monogramu H. W. na zadní straně hodinek, že?“

„Přesně tak. To W je iniciála vašeho příjmení. Hodinky jsou téměř padesát let staré a ty iniciály také. Byly tedy vyrobeny pro předešlou generaci. Šperky se většinou předávaly nejstaršímu synovi v rodině. Váš otec je už dlouho mrtev. Proto je dostal váš starší bratr.“

„Ano, až doposud je měl on,“ souhlasil jsem. „Ještě něco dalšího?“

„Zdá se, že váš bratr byl velice nedbalý a neopatrný. Měl v životě otevřené každé dveře, ale všechny příležitosti zahodil. Občas se mu zadařilo a přišel k penězům, ale převážně žil v chudobě. Nakonec však propadl pití a zemřel. To je vše.“

Vyskočil jsem ze židle a začal chodit po pokoji sem a tam. Bylo mi najednou tak úzko. „Nemohu uvěřit, že jste klesl tak hluboko, Holmesi. Zjistil jste si informace o mém bratrovi a teď předstíráte, že jste to vše vyčetl ze starých hodinek!“

„Můj milý doktore,“ odpověděl Holmes laskavě, „prosím, přijměte mou omluvu, že jsem se dotknul vašeho citlivého místa. Ale ujišťuji vás, že jsem do této chvíle, než jste mi hodinky ukázal, nevěděl ani to, že jste měl bratra.“

„Jak jste tedy na to všechno přišel? Máte totiž úplnou pravdu. To jste hádal?“

„Ne, ne. Nikdy nestřílím jen tak od boku. Možná

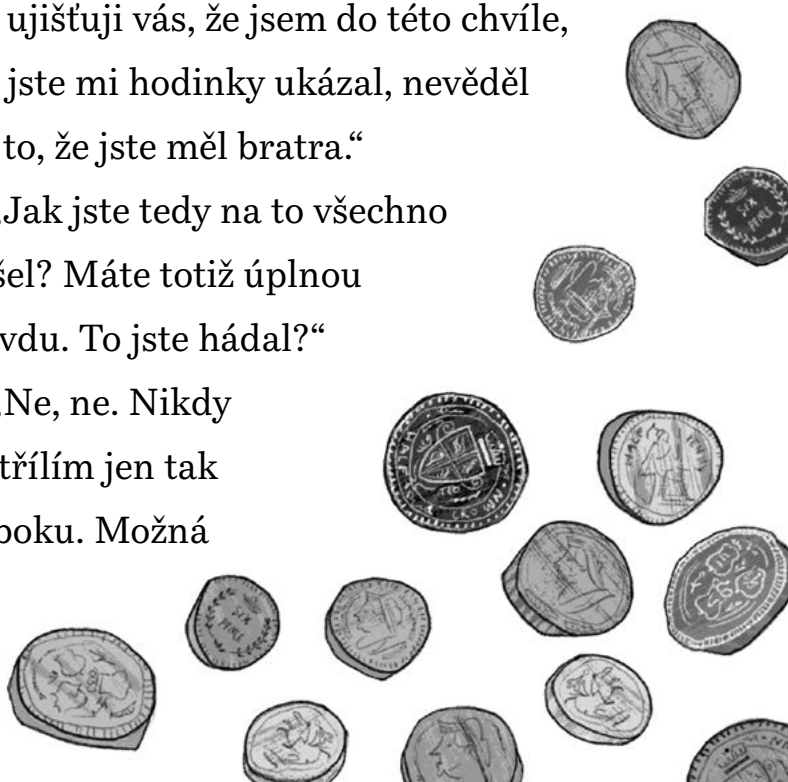

že se vám to zdá divné, protože jste nesledoval mé myšlenkové pochody, nebo si nevšiml drobných detailů, které mě přivedly k tomuto závěru. Začal jsem tím, že váš bratr byl nedbalý. Když se podíváte na spodní část pouzdra hodinek, uvidíte, že jsou celé poškrábané. To svědčí o tom, že v kapse nosil ještě další tvrdé předměty jako například mince nebo klíče. A muž, který se chová k hodinkám za padesát guineí tímto způsobem, je podle mě lehkovážný. Většinou tomu tak bývá, že člověk, který zdědí tak cennou věc, je velice dobře zaopatřen i v dalších ohledech."

Guinea

Stará zlatá mince používaná v Anglii a později Spojeném království od 17. století do 19. století (= 1 libra a 5 pencí).

Souhlasně jsem přikývl. Můj bratr zdědil po našem otci hodně peněz.

„Majitelé zastaváren obvykle vyryjí číslo zástavního lístku na vnitřní stranu pouzdra. Pomocí lupy jsem na těchto hodinkách našel čtyři taková čísla. Z toho usuzuji, že se váš bratr často ocitl ve finanční tísni. Po nějakém čase musel opět přijít k penězům, když si mohl dovolit hodinky vykoupit zpět. Podívejte se ještě sem, na tu malou klíčovou dírku na natahování hodinek. Je okolo ní velké množství škrábanců, jak se někdo nemohl trefit klíčkem do otvoru. Všichni opilci je na hodinkách mají. Takže žádná záhada!“

„Teď už je mi to zcela jasné,“ hlesl jsem. „Omlouvám se vám, Holmesi. Měl jsem více důvěřovat vašim schopnostem. Škoda že nemáte zrovna žádný případ.“

Kapitola druhá

Chtěl jsem ještě něco dodat, ale v tu chvíli s rázným zaklepáním vstoupila do místnosti naše hospodyně a na mosazném tácku nesla vizitku.

„Čeká na vás nějaká mladá dáma," obrátila se na Holmese. „Slečna Mary Morstanová," četl můj přítel. „Prosím, paní Hudsonová, pozvěte tu mladou dámu dál. Doktore,

nikam nechoďte. Byl bych rád, kdybyste zde zůstal.“

Slečna Morstanová vešla do pokoje velice sebevědomě. Byla to mladá plavovláska menší postavy, velice hezky a vkusně oblečená. Měla na sobě béžový kostým a klobouček ozdobený bílým pírkem. Působila velmi mile a přívětivě na nás hleděla velkýma modrýma očima! Ještě nikdy jsem neviděl tak ušlechtilou a jemnou tvář.

Než si sedla na židli, kterou jí Holmes nabídl, všiml jsem si, že se jí chvějí rty a třesou ruce. Přesto se snažila zachovat klid a vážnou tvář.

„Pane Holmesi, obracím se na vás s poněkud nepříjemnou a podivnou situací, ve které se momentálně nacházím.“

Holmes si spokojeně zamnul ruce a oči se mu rozzářily. S velkým zájmem, jako když jestřáb pozoruje svou kořist, se naklonil ke slečně Morstanové.

„Prosím, o co tedy jde?“ vyzval naši návštěvnici.

Měl jsem pocit, že jsem zde navíc. „Omluvte mě, prosím,“ zvedl jsem se a chtěl odejít pryč.

K mému překvapení slečna zvedla ruku a zastavila mě. „Kdyby tu váš přítel mohl zůstat, byla bych velice potěšena a prokázal by mi tím velkou laskavost."

Sedl jsem si tedy zpátky.

„Můj otec sloužil jako důstojník v jednom pluku v Indii a mě jako dítě tehdy poslal domů," začala své vyprávění slečna Morstanová. „Matka mi totiž zemřela, když jsem byla ještě velice malá. Navíc jsme v Anglii neměli žádné příbuzné, takže jsem byla umístěna do penzionátu v Edinburghu až do mých sedmnácti let. V roce 1878 se můj otec vrátil domů. Z Londýna mi poslal telegram se zprávou, že dorazil v pořádku a že je ubytovaný v hotelu Langham. Vydala jsem se za ním. V hotelu mi ale řekli, že kapitán Morstan tu sice byl, ale

předešlou noc odešel a ještě se nevrátil. Čekala jsem na něj celý den a nakonec jsem večer, když se stále nevracel, zavolala na policii. Také jsem podala inzeráty do všech londýnských novin, ale o mém otci jsem až dodnes neslyšela ani slovo…“ Větu již nedokončila, protože najednou začala vzlykat.

„Kdy to bylo?“ zeptal se Holmes a otevřel si svůj zápisník.

„Zmizel 3. prosince roku 1878 – téměř před deseti lety.“

„Jeho zavazadla?“

„V hotelu. Byly tam nějaké knihy a pár suvenýrů z Andamanských ostrovů. Sloužil tam kdysi jako dozorce trestanců.“

„Měl v Londýně nějaké známé nebo přátele?“

„Vím jen o jednom člověku – majoru Sholtovi. Byl u stejného pluku. Pak odešel do důchodu a žil ve čtvrti Upper Norwood. Dokonce ani nevěděl, že se můj otec vrátil do Anglie.“

„Zvláštní případ,“ uvažoval Holmes nahlas.

„To nejpodivnější, pane Holmesi, teprve přijde,“ pokračovala slečna Morstanová. „V květnu roku 1882 se v *Timesech* objevila zpráva, ve které mě kdosi žádal o mou adresu. Měla jsem se ozvat, že prý je to jen pro mé dobro. V tu dobu jsem začala pracovat u paní Forresterové jako vychovatelka. Na její radu jsem zveřejnila

svou adresu. Ještě ten den mi přišel na poštu malý balíček a v něm byla obrovská perla. Nikde žádná zpráva ani lístek s vysvětlením. Od té doby dostávám každý rok v ten samý den podobnou perlu, vždy bez jakéhokoli vzkazu od odesílatele. Ty perly jsou velmi vzácné a mají velkou cenu. Přesvědčte se sami, pánové."

Otevřela malé ploché pouzdro a ukázala nám šest nejkrásnějších perel, jaké jsem kdy viděl.

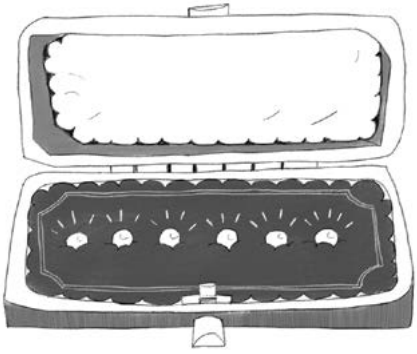

„Velice zajímavé," pronesl Holmes. „Přihodilo se vám ještě něco dalšího?"

„Ano. Dnes ráno přišel dopis," řekla a podala mu obálku.

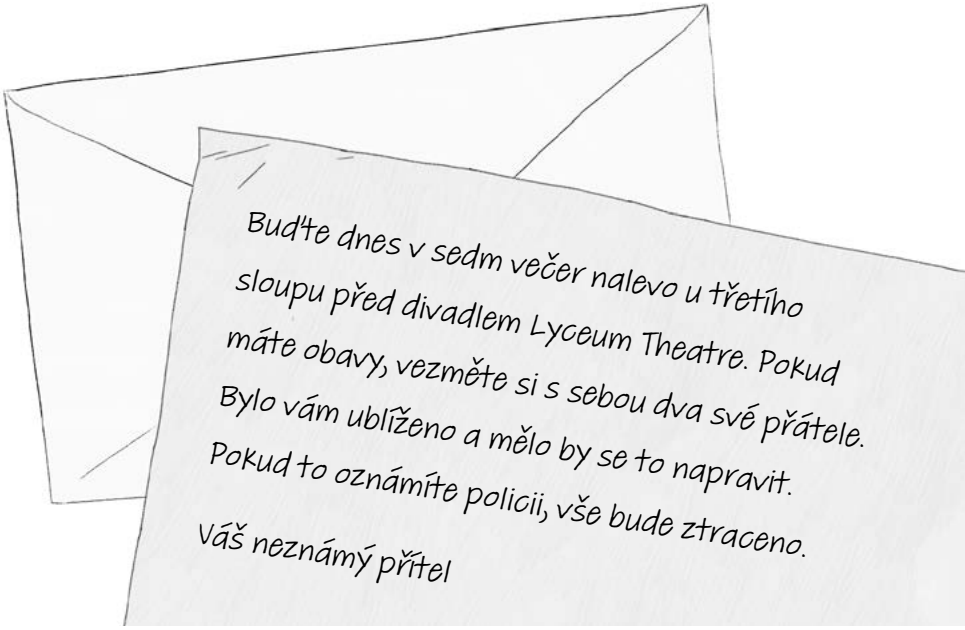

„Hmm, tak tu máme hned malou záhadu, slečno Morstanová. Co s tím chcete dělat?“

„To je přesně to, na co se chci zeptat já vás.“

„Tak to bychom se tam měli určitě vydat. Doktor Watson je rozhodně tím nejlepším společníkem, který by nás mohl doprovodit. Pracovali jsme spolu již dříve.“

„Bude mi velkou ctí se k vám připojit,“ odpověděl jsem.